

Overleef de nacht

Van Riley Sager verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

De laatste meisjes
Mijn laatste leugen
Sluit alle deuren
Voor het donker thuis

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Riley Sager

Overleef de nacht

Vertaald door Roelof Posthuma

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5481 6

© 2021 Todd Ritter

© 2022 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Roelof Posthuma

Oorspronkelijke titel *Survive the Night*

Oorspronkelijke uitgever Dutton, Penguin Random House

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Dorit Guenter / Gallery Stock

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor al die prachtige mensen daar buiten in het donker

Zet je schrap. Het wordt een wilde nacht.

– *All about Eve*

Fade in.

Parkeerplaats.

Midden in de nacht.

Midden in niemandsland.

Beginnen aan het eind, als een beroemde film noir. Bill Holden dood in het zwembad. Fred MacMurray doet zijn laatste bekenenis.

De cirkel is rond. Als een strop.

Er is een auto, een wegrestaurant; een neon uithangbord op de parkeerplaats vervaagt tot strepen in de achteruitkijkspiegel als de auto wegscheurt. Er zitten twee mensen in – een jonge vrouw op de passagiersstoel en een man achter het stuur. Beiden kijken strak door de voorruit naar de weg, onzeker.

Over wie ze zijn.

Over waar ze naartoe gaan.

Over hoe ze hier terecht zijn gekomen, precies op dit moment. Net voor middernacht. De laatste seconden van dinsdag 19 november 1991.

Maar Charlie weet hoe ze op het keerpunt van deze onzekere nieuwe dag zijn gekomen. Terwijl de situatie zich beeld voor beeld ontvouwt, als een film in een projector, weet ze precies hoe het allemaal is gebeurd.

Ze weet het omdat het geen film is.

Het is het hier en nu.

Zij is het meisje in de auto.

De man achter het stuur is een moordenaar.

En met de zekerheid van iemand die al honderd van dit soort films heeft gezien, begrijpt Charlie dat slechts één van hen de zon weer zal zien opkomen.

21:00 uur

INT. STUDENTENFLAT (KAMER) – OVERDAG

Blijven is geen optie.

Daarom heeft Charlie ermee ingestemd om bij een volkomen onbekende in te stappen.

Ze heeft Robbie – en zichzelf – beloofd dat ze de benen neemt als ook maar iets haar verdacht lijkt. Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn. Zeker nu niet.

Niet na wat er met Maddy is gebeurd.

Charlie heeft zich al voorbereid op de vlucht en alle scenario's bedacht waarin ze op de loop moet gaan. Als de auto er gehavend uitziet en/of getinte ramen heeft. Als er nog iemand in de auto zit, ongeacht het excuus. Als hij te gretig lijkt om te vertrekken, of, omgekeerd, niet genoeg haast maakt. Ze heeft gezworen – tegenover Robbie, zichzelf en tegenover Maddy, met wie ze soms nog altijd praat, ook al ligt ze al twee maanden in het graf – dat ze bij het minste gevoel van twijfel onmiddellijk terugrent naar de studentenflat.

Ze betwijfelt of het zover zal komen. Want hij lijkt aardig. Vriendelijk. Helemaal niet het type man dat de dingen zou doen die Maddy en de anderen zijn aangedaan.

Bovendien is hij geen vreemdeling. Niet helemaal. Ze hebben elkaar al ontmoet, voor het liftersbord in de grote hal van de campus dat haast in het niet verdwijnt onder het woud van briefjes van studenten die dolgraag naar huis willen en anderen die hen graag wil-

len meenemen om de benzinekosten te delen. Charlie had net haar eigen briefje opgehangen – zorgvuldig uitgeprint, met haar telefoonnummer op elk keurig ingeknipt strookje onderaan – toen hij naast haar verscheen.

‘Ga je naar Youngstown?’ vroeg hij, van haar naar het briefje kijkend en weer terug.

Charlie aarzelde voordat ze antwoord gaf. Een gewoonte van na Maddy. Ze liet zich niet graag in met mensen die ze niet kende. Niet voordat ze een idee had van hun bedoelingen. Misschien wilde hij alleen een praatje maken. Of probeerde hij haar te versieren. Niet erg waarschijnlijk, maar ook niet helemaal onmogelijk. Zo had ze Robbie tenslotte ook ontmoet. Ze was aantrekkelijk geweest, voordat schuld en verdriet hun klauwen in haar hadden geslagen.

‘Ja,’ zei ze uiteindelijk toen hij weer op het liftersbord keek, en zij besloot dat hij daar om dezelfde reden was als zij. ‘Ga jij daar-naartoe?’

‘Akron,’ antwoordde hij.

Charlie veerde op toen ze dat hoorde. Niet precies Youngstown, maar dicht in de buurt. Een korte stop op weg naar zijn eindbestemming.

‘Lifter of chauffeur?’ vroeg ze.

‘Chauffeur. Ik probeer iemand te vinden die kan meebetalen aan de benzinekosten.’

‘Die iemand zou ik kunnen zijn.’ Charlie verdroeg zijn keurende blik, gaf hem de kans om te besluiten of zij iemand was met wie hij uren alleen in een auto zou willen zitten. Ze wist wat voor soort uitstraling ze had: een bozige stugheid waarop een man als hij graag zou willen zeggen dat ze meer moest glimlachen, ware het niet dat ze keek alsof ze hem dan een dreun zou verkopen. Treurnis en somberheid hingen als een donkere wolk boven haar hoofd.

Charlie keurde hem op haar beurt ook. Hij leek een paar jaar ouder dan de gemiddelde student, hoewel dat ook vanwege zijn afmetingen kon zijn. Hij was gróót. Lang, brede borst, hoekige kaaklijn.

In zijn spijkerbroek en Olyphant University-T-shirt leek hij de held uit een studentenkomedie uit de jaren veertig. Of de schurk uit een serie uit de jaren tachtig.

Ze nam aan dat hij een masterstudent was, net als Robbie. Een van die mensen die gek waren op het studentenleven en er nooit afscheid van wilden nemen. Maar hij had leuk haar, iets wat Charlie nog altijd opmerkte, hoewel haar eigen haar er tegenwoordig slap en onverzorgd bij hing. Prachtige glimlach ook, die hij liet zien toen hij zei: ‘Misschien. Wanneer wil je vertrekken?’

Charlie wees naar haar briefje en de vier blokletters die midden op het vel stonden:

ASAP

Hij scheurde een strookje van de onderkant en het ontstane gat deed Charlie denken aan een ontbrekende tand. Ze rilde bij de gedachte.

Hij stopte het papiertje in zijn portemonnee. ‘Ik zal kijken wat ik kan doen.’

Charlie had geen reactie meer verwacht. Het was midden in de week, midden in november, tien dagen voor Thanksgiving. Niemand wilde op dat moment de campus verlaten. Niemand, behalve zij.

Maar die avond ging haar telefoon en een vaag bekende stem aan de andere kant zei: ‘Hoi, met Josh. Van het liftersbord.’

Charlie, die in haar kamer naar de helft van de ruimte had zitten kijken waar ooit alle spullen van Maddy hadden gestaan, maar die nu levenloos en kaal was, antwoordde op geamuseerde toon: ‘Hoi, Josh van het liftersbord.’

‘Hallo...’ Josh viel even stil en las ongetwijfeld op het strookje in zijn hand de naam van het meisje dat hij belde. ‘Charlie. Ik wilde je even zeggen dat ik morgen kan vertrekken, maar pas ’s avonds. Om negen uur. Als je wilt is er een passagiersstoel beschikbaar met jouw naam erop.’

‘Die neem ik.’

En dat was dat.

Morgen is nu vandaag, en Charlie werpt nog een laatste blik in de kamer waar ze waarschijnlijk nooit meer terug zal komen. Haar ogen dwalen langzaam door de ruimte om elke centimeter te registreren van wat ze de laatste drie jaar haar thuis heeft genoemd. De bureaus vol rommel. De bedden met stapels kussens. De feestverlichting die Maddy voor hun eerste kerst had opgehangen en nooit meer had weggehaald, nu uitbundig twinkelend aan de muur.

Het gouden zonlicht van de herfstnamiddag stroomt door het raam en zet alles in een sepiakleurige gloed. Charlie voelt blijdschap en verdriet. Nostalgie. Die prachtige pijn.

Iemand komt achter haar de kamer binnen.

Maddy.

Charlie ruikt haar parfum. Chanel No. 5.

‘Wat een hol,’ zegt Maddy.

Er speelt een melancholieke glimlach om Charlies lippen. ‘Ik denk dat ik –’

‘Charlie.’

INT. STUDENTENFLAT (KAMER) – AVOND

Het geluid van Robbies stem door de deuropening verbreekt de betovering als een vingerknip. Onmiddellijk heeft de kamer al zijn magie verloren. De bureaus zijn leeg. De bedden afgehaald. De feestverlichting hangt er nog, maar is al maanden niet meer aangesloten. Door het raam ziet Charlie geen warm zonlicht, maar een harde rechthoek van duisternis.

Wat Maddy betreft, die is allang verdwenen. Er is zelfs niet het vaagste spoor van haar parfum.

‘Het is negen uur,’ zegt Robbie. ‘We moeten gaan.’

Charlie staat midden in de kamer, nog steeds een beetje verloren. Vreemd – afschuwelijk ontnuchterend – om van het beeld in haar hoofd naar de harde realiteit te gaan. Alle vreugde is uit de kamer verdwenen. Dat ziet ze nu. Die is niet meer dan een doos van witte muren die alleen nog herinneringen bevat, bitter geworden door alle tragiek.

Robbie kijkt naar haar vanuit de deuropening. Hij weet wat er zojuist is gebeurd.

Een film in haar hoofd.

Dat hij zich daar nooit aan heeft gestoord is een van de dingen die zij zo heerlijk aan hem vindt. Hij kent haar geschiedenis, haar obsessies, en begrijpt de rest.

‘Heb je je tablet genomen vandaag?’

Charlie slikt en knikt. 'Ja.'

'En alles ingepakt?' vraagt Robbie, alsof ze alleen maar een week-endje weggaat en niet – naar alle waarschijnlijkheid – voor altijd.

'Volgens mij wel. Het was niet makkelijk.'

Ze was het grootste deel van de dag bezig geweest om haar spullen op twee stapels te leggen: meenemen of achterlaten. Uiteindelijk nam ze maar heel weinig mee. Twee koffers met al haar kleding en een doos met aandenkens en haar geliefde videobanden. De rest verdween in dozen die ze welbewust midden in de kamer had gezet, zodat de conciërge alles makkelijk zou kunnen weggooien zodra ze begrepen dat zij nooit zou terugkomen.

'Je kunt er ook meer tijd voor nemen, als je wilt,' zegt Robbie. 'Je hoeft vanavond niet te vertrekken. En ik kan je nog steeds brengen als je tot het weekend wilt wachten.'

Charlie begrijpt het. Maar voor haar is uitstellen, ook al is het maar een paar dagen, even ondenkbaar als blijven.

'Ik denk dat het te laat is om nu nog terug te krabbelen.'

Ze pakt haar jas. Of eigenlijk Maddy's jas. Een erfstuk van haar grootmoeder dat per ongeluk was achtergebleven toen de rest van haar spullen werd afgevoerd. Ze vond hem onder Maddy's bed en nam de mantel in bezit. Het vintage kledingstuk – uit de jaren vijftig – is ongewoon opvallend voor Charlie, die meestal de voorkeur geeft aan alles waardoor ze opgaat in de massa. Boven de felrode wol prijkt een grote kraag in de vorm van vlindervleugels, die bij elkaar komen als Charlie de jas dichtknoopt tot onder haar kin.

Robbie pakt haar koffers, zodat zij de doos in haar armen kan houden, en de JanSport-rugzak die ze in plaats van een handtas gebruikt. Ze doet de deur niet achter zich dicht. Waarom zou ze? Als laatste daad voordat ze vertrekt wist ze de namen uit die met een markeerstift op het whiteboard op de deur zijn gekrabbeld.

CHARLIE + MADDY.

De woorden laten een inktvlek achter op haar handpalm.

Ze vertrekken snel en stil, onopgemerkt door de andere meisjes

op haar etage, van wie de meesten in de televisiekamer verderop in de gang zitten. Charlie hoort de schelle stem van Roseanne Barr, gevolgd door ingeblikt gelach.

Hoewel ze die televisieobsessie op haar etage nooit heeft begrepen – waarom zou je tv-kijken als films zoveel beter zijn? – is Charlie vanavond dankbaar voor de afleiding. Ze wil afscheidstaferelen vermijden. Ze was goed bevriend met veel meisjes op haar etage, maar direct na Maddy's dood was dat voorbij. Het is nu beter om gewoon in rook op te gaan. Het ene moment nog aanwezig, het volgende moment verdwenen. Net als Maddy zelf.

‘Het zal je goeddoen,’ zegt Robbie in de lift op weg naar de begane grond. Ze hoort hoe hol zijn stem klinkt – het is duidelijk dat hij precies het tegenovergestelde denkt. ‘Je moet er gewoon even uit.’

Sinds Charlie drie dagen geleden had aangekondigd dat ze van school wilde, had Robbie niets willen weten van de eventuele gevolgen voor hen als stel. Ondanks beloften om elkaar trouw te blijven en haastig bedachte plannen waarin Robbie haar tijdens de kerstvakantie in Youngstown zou komen opzoeken, weet Charlie heel goed hoe het zit.

Hun relatie houdt op te bestaan.

Niet op de manier van ‘we gaan allebei onze eigen weg’. En zeker niet in de geest van Rhett Butler: ‘Eigenlijk kan het me geen zak schelen, liefje.’ Maar Charlie begrijpt dat het einde van hun relatie, in welke vorm ook, het onvermijdelijke gevolg zal zijn. Zij zit straks twee staten en ruim zeshonderd kilometer verderop. Hij blijft op Olyphant, en zal, om Maddy's woorden te gebruiken toen ze hem voor het eerst zag, een ‘goeie vangst’ blijven. Robbie Wilson, de wiskundenerd van de campus en assistent-zwemcoach, met de kin van Richard Gere en de sixpack van Brad Pitt. De meisjes draaien al gretig om hem heen om Charlies plaats in te nemen. Ze neemt aan dat het een van hen op den duur zal lukken.

Als dat de prijs is die ze moet betalen om hier weg te komen, dan moet dat maar. Ze hoopt alleen dat ze er uiteindelijk geen spijt van zal krijgen.

EXT. STUDENTENFLAT – AVOND

De hal van de studentenflat is leeg wanneer ze uit de lift stappen. Dat geldt ook voor het licht besneeuwde grasveld dat ze oversteken op weg naar de parkeerplaats. Ondanks de komst van de winter staan er op de hogere etages ramen open, waaruit de vertrouwde geluiden van het campusleven klinken. Gelach. Het piepje van een van Olyphants berucht onbetrouwbare standaardmagnetrons op de kamers. Muziek die harder klinkt dan de regels toelaten. Charlie herkent het nummer: Siouxsie and the Banshees, 'Kiss Them for Me'.

Maddy was gek op dat nummer.

Als ze het grasveld zijn overgestoken en aan de stoeprand staan zet Robbie haar koffers naast een straatlantaarn – de afgesproken ontmoetingsplaats.

'Dat is het dan, denk ik,' zegt hij.

Charlie zet zich schrap voor de zoveelste variant op het gesprek dat ze al tien keer hebben gevoerd. Weet ze echt zeker dat ze wil vertrekken? Zou ze het misschien toch kunnen uithouden tot het eind van het semester?

Ze antwoordde steeds precies hetzelfde. Ja, ze moet gaan. Nee, ze kan het semester niet afmaken. Kort na de dood van Maddy dacht ze een poosje dat zo iets wel mogelijk was.

Nu niet meer.